

ပုဏ္ဏမိ

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့တစ်နေရာမှာ

၂၈၆

မိုးကောင်းကင်ကြီးလည်း ... ပြိုကျလာစရာ မလိုပါဘူး။
မြေပြင်တစ်ခုကလည်း ... ခုန်တက်ပြေးကပ်လို့ မလာနိုင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ... “မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်နေရာ” ... ဆိုတာရှိတယ်။
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ယုံကြည်ရင် ... ဆုံနိုင်ခွင့်ဆိုတာလည်း ...
တစ်နေ့တော့ ရှိလာနိုင်လိမ့်မယ်။

အခန်း(၁)

အိမ်ရှေ့ရှိ Bentley Imperator ကားကြီး ထိုးဆိုက်ရောက်ရှိလာလျှင်
ဦးစွာ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သူမှာ “ဘိုမ”ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။
ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းမတ်တတ်ထရပ်၊ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ကပြင်ကလေးက
နေ လမ်းမပေါ်အထိပါ ဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပြီမို့ “ရရ”က ဘိုမကို စိတ်
ပျက် စိတ်ညစ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပြောနေလက်စ စကားကို ဖြတ်သွားရသလား။ အဲဒီကားကြီးက ငါ
တို့ ဘဝရှေ့ရေးကြောင်း တိုင်ပင်နေကြတဲ့ စကားတွေလောက် ဘာများ
အရေးကြီးသလဲ။ ကိုယ်နဲ့ လည်း မဆိုင်၊ ဘယ်သူမှန်းလဲလည်း မသိတဲ့
သူတွေကို အလကားသွားစပ်စုဦးမယ်”

“မဆိုင်ဘူးလို့ နင့် ဘယ်သူကပြောလဲ”

“အဲဒီလိုကားမျိုးကြီးက ငါတို့ နဲ့ ဆိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ”

“ငါတို့ ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ တစ်လမ်းလုံး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့ ရော ဆိုင် စရာရှိမယ် ထင်လို့ လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာ ရပ်လိုက်တာကတော့ ငါတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ပဲလေ”

ဘိုမက ရုရုကို ဆက်လက်အရေးစိုက်နေလိုဟန်မရှိတော့ဘဲ ဖိနပ်ချွတ်ကလေးကနေ လှေကားသုံးထစ်ကို ဗြတ်ဗြတ်နဲ့ လျင်လျင်မြန်မြန် ဆင်းချသွားသည် မှာ လမ်းပေါ်သို့ပင် ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ တစ်စီးလုံး နက်မှောင်နေသော ကားကြီးမှာ မှန်များကလည်း ဖိုတိုဂရေးကာလာများ နှင့် ခပ်မှောင်မှောင်မို့ ခုလို နေ့လယ်နေ့ခင်း အချိန်မျိုးမှာ ပင် ကားပြင်ကလူက မှန်အပြည့်တင်ထားတဲ့ ကားအတွင်းသို့ လှမ်းမမြင်သာပါ။ သို့သော် ... ဘိုမတစ်ယောက် ကားဘေးသို့ကပ်သွားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နောက်ခန်းက မှန်တစ်ချပ် လျှောခနဲ ပွင့်ဟသွားကာ...

“ဒီအိမ်က ဦးတင်အောင်တို့ အိမ်များ လား။”

“ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

ဘိုမရဲ့ စကား မဆုံးလိုက်ရပါ။ မှန်တစ်ချပ်လျှောထားသော နောက်ခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲ တံခါးပွင့်လာကာ ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်က လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ကျလာသည် ။ ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ဖက်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးပါ အပြင်ရောက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ကားနားအထိ သွားရပ်နေတဲ့ ဘိုမသာမက အိမ်ပေါက်ဝအထိသို့ ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ ရုရုပါ နှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားကြရပါတော့သည် ။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ အသက်အရွယ် အတန်ငယ်ရနေပြီဆိုတာ သိသာနေပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ နုဖပ်စိုပြည်၊ ဝင်းပကြော့ရှင်း နေလိုက်ပုံဟာ မြီးကောင်ပေါက် အပျိုအရွှ

ယ် နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘိုမနဲ့ ရှုရှုတို့ ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား တွေ ဖြစ်နေစေ
ရုံမျှမက၊ ကျန်တဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအတွင်းက လူတော်တော်များများကို
လည်း (မသိမသာလိုလို၊ စောင်းပါးရိပ်ခြည်လိုလိုနှင့်) ဘိုမနဲ့ ရှုရှုတို့ ရဲ့
အိမ်ကလေးရှေ့ကို တဖွဲဖွဲ ဆိုက်ရောက်လာစေလိုက်ပါသည်။ ။ အိမ်က
လေးရဲ့ ရှေ့က မြေကွက်လပ်ငယ်ဟာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကလေး
လူကြီးအရွယ်စုံပရိသတ်တို့ နဲ့ အပြည့်ဖြစ်သွားပြီး ကားနက်ကြီးနံဘေး
မှာ လည်း လူတွေအုပ်အုပ်စုစုနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ။

အမျိုးသမီးကြီးက ပရိသတ်လူစုကို ကြည့်ကျက်ရှောင်ရှားကာ သူက
ပင် ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားပါသည်။ ။
ထိုအခါမှ ပင် နောက်မှာ ကျန်ရစ်သလိုရှိတဲ့ ဘိုမက လူတွေကို တွန်းတ
န်တွန်း၊ ဖယ်တန်ဖယ်လုပ်နေရင်းက နှုတ်မှ လည်း အဆတ်မပြတ်ဆိုသ
လို...

“နည်းနည်းလောက်တော့ ဖယ်ကြပါဦးလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလို့
ဒီလောက် တိုးဝှေ့ပြိုနေကြတာလဲ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်များ မှတ်နေကြ
လား။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ သွား... ပြန် ... ဖယ် ...။ ဟဲ့ ... ဟိုကောင်လေး
.... ဘာလို့ လှေကားထစ်အလယ်ကြီးကို ပိတ်ထိုင်ထားရတာလဲ။ ဖယ်စ
မ်း ဧည့်သည် က ဘယ်လိုလုပ် တက်ရတော့မလဲ”

ဘိုမလောက် တဖြတ်ဖြတ်နဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်မရှိလှသော်လည်း
အိမ်ပေါ်မှ ရှုရှုကလည်း ဆက်လက်ငေးကြာငေးနေပါ။ ။ အမျိုးသမီးကြီး
အိမ်ပေါ်သို့ မရောက်မီ မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ (ခုနက ချဉ်ပေါင်ရွ
က်ခြွေရင်း ထိုင်စကားပြောနေကြသည် ဖြစ်၍)ဧည့်ခန်းလိုနေရာမျိုး
လေးထဲမှာ ပွရှုပ်ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ချဉ်ပေါင်ရိုးတွေ၊ အမှိုက်တွေကို ရှင်းလ
င်းပြီးသား ဖြစ်သွားကာ ဖျာကလေးတစ်ချပ်ပါ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး

ဆွဲယူခင်းပေးပြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ပရိတ်သတ်ကတော့ ဘိုမရဲ့ စကားတွေနဲ့ အတွန်းအဖယ်လောက်ကို တော့ ရှိသည် တောင်မထင်ပေ။ တွန်းတုန်း ခဏမျှလောက်သာ ယိုင်သွား၊ တိမ်းသွားကြပြီး ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့မှာ ပြန်ပြီးအုံခဲသွားကြ သည် ။အိမ်ပေါ်အထိ တက်လိုက်လာကြသူတွေကတော့ ရပ်ကွက်လူကြီးကတော်လည်း ဖြစ်၊ ဒီအိမ်ကလေးရဲ့ အိမ်ရှင်လည်း ဖြစ် တဲ့ ကြီးတော်မြနဲ့ သူတူမ အပျိုကြီး မမအေး လောက်သာရှိပါသည် ။

အဲဒီလောက် ကောင်းလွန်းအားကြီးနေတဲ့ ကားကြီးမျိုးဟာ ဒီလိုရပ် ကွက်ငယ်တစ်ခုရဲ့ လမ်းမြှောင်ကြားထဲကို တစ်ခါမှ မဝင်လာဖူးခဲ့တာက တစ်ချက်၊ ကားပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် ခန့်ညားပြတ်သက်ထွက်နေတဲ့ ဟန်ပန်သွင်ပြင်တို့ ကြောင့် က တစ်ချက် ။ ဘိုမတို့ ရှုရတို့ အိမ်ကို ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ဟာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအတွက်တော့ သူတို့ ချစ်သော ကိုရီးယားအကယ် ဒမီမင်းသမီးတစ်ယောက်ကို အကောင်လိုက် အရှင်လတ်လတ်ကြီး မြင် လိုက်ရသလို၊ ဖုတ်သွင်းရထားပဲ ဆိုက်သလို တထူးတဆန်း အံ့ဘနန်းကြီးတွေကို ဖြစ်နေကြတော့သည် ။

“ဦးတင်အောင် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

ဖျာပေါ်မှာ သေချာဝင်ထိုင်ပြီးတော့မှ အမျိုးသမီးကြီးက သူနားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ရုံရုံလေးတွေ ဖြစ်နေကြတဲ့ ဘိုမနဲ့ ရရနှစ်ယောက်လုံးကို ခြုံကြ ည့်ကာ သူကပဲ အရင်စကားစလာပါသည် ။

“အန်တီကတော့ ...”

“အဘိုးရဲ့ အလုပ်ရှင် မဟုတ်လားဟင်”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ဝင်မေးပစ်လိုက်တဲ့ ဘိုမကို ရုရုက အသာလက်ကုတ်သည်။ သို့သော် ဘိုမက ရုရုရဲ့ လက်ကို ပြန်ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မမက အဘိုး အမြဲတမ်း တခုတ်တရ၊ တဖွဖွပြောပြောနေတတ်တဲ့ သူ့အလုပ်ရှင်ဆိုတာပဲ နေမှာ ပါ”

ရုရုက ဒီတစ်ခါတော့ ဘိုမကိုပဲ အံ့ဩတကြီးကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အဘိုးလောက် စကားနည်းတဲ့၊ နှုတ်ဆိတ်တဲ့ သူ တစ်ယောက်က သူ့နံဘေးမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတတ်တဲ့ ရုရုတောင် မသိလိုက်ရဘဲ ဘယ်တုန်းလောက်ဆီကများ သူ့အလုပ်ရှင်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ဘိုမထံ အမြဲတဖွဖွ ပြောပြခဲ့ပါသလဲ။

“ဦးတင်အောင်ရဲ့ အလုပ်ရှင်က တို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ ရဲ့ အဖေပါ။ ဦးတင်အောင်ရဲ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးမင်းဒင်က အန်တီရဲ့ အဖေပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဘိုးပြောပြခဲ့တဲ့ အထဲမှာ မမရဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါ၊ ပါတယ်”

ဘိုမကား မလျှော့ပေ။ ဟိုက “အန်တီ”တတွင် တွင် သုံးလည်း သူက ဇွတ်ကြီးပင် “မမ”။ သူ့ပြောပြန်ရင်လည်း “ဘယ်လိုအသက်အရွယ်၊ အဆင့်အတန်းနဲ့ မိန်းမမျိုးမဆို ငယ်ရနုရတာကို လူတိုင်းကြိုက်တယ်။ အဘွားအရွယ်ကို “မမ”လို့ ခေါ်လည်း ဘယ်သူမှ စိတ်မဆိုးဘူး။ ငယ်တာနုတာအပြင် သူတို့ ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ဂုဏ်မြှင့်ခေါ်ပေးရာပါရောက်လို့ လူတိုင်းကြိုက်တယ်”ဆိုတဲ့ ဆရာမကြီးဆန်တဲ့ စကားမျိုးကို ပြန်ရမှာ အမှန်ပင်။

ရုရုဖြင့် ကိုယ့်အမေရဲ့ အရွယ်နီးပါး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို “

မမ”ဟု မခေါ်ရဲတာ အမှန်ပင်။ ဘိုမကတော့ “အထက်တန်းကျတဲ့ စရိုက်ကို မရှိဘူး”ဟု ကဲ့ရဲ့ ချင်လည်း ကဲ့ရဲ့ ပေလိမ့်မည်။ ခုလည်း ပဲ “အန်တီ”နဲ့ “မမ” ဇွတ်ကြီးဖြစ်နေတာကို လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးချင်ပေမယ့် ခုနကလို သိသိသာသာကြီး ပြန်ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ ကို စိုးရသောကြောင့် အသည်းတယားယားနှင့် ပင် ငြိမ်နေရပါသည်။ ။

“ဦးတင်အောင်က အန်တီအဖေဆီမှာ အလုပ်မလုပ်တော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အန်တီတို့ အိမ်နဲ့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကြတယ်တော့ မဟုတ်ပေမယ့် အရေးကိစ္စ မရှိရင် မရောက်ဖြစ်ကြတာမျိုးပေါ့။ အန်တီအဖေကလည်း မကျန်းမမာနဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေခဲ့တာဆိုတော့ ဦးတင်အောင်ဆုံးတုန်းကလည်း အလုပ်ထဲက မန်နေဂျာကို လွှတ်ပြီးတော့ပဲ ကူညီခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေရော အန်တီတို့ ပါ မရောက်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ခုတော့ အန်တီဖေဖေကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ လကပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဖေဖေကိစ္စနဲ့ အန်တီလည်း မအားလပ်တာနဲ့ လူရောစိတ်ပါ ပန်းနေခဲ့ရတာနဲ့ ဖေဖေမှာ သွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးကို ခု ဖေဖေလ,လည်လုပ်ပြီးကာမှ ပဲ အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ဖို့ ”

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်သားစကားကို ဝင်မဖြတ်ဘဲ အဆုံးထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေသည့် ဘိုမတစ်ယောက် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့စကားစကို ခဏရပ်တန့်လိုက်ကာမှ ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ ရုတ်တရက် အကြည့်တစ်ချက်ရောက်လာသည် မို့ ရုတ်တရက် မျက်လွှာလေးတစ်ချက် လှန်ကြည့်မိကာ ခေါင်းကို ပြန်ငုံထားလိုက်သည်။ ။

ဘိုမရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ၊ ရုတ်တရက် အသိဆုံး ကိုယ်ချင်းအစာနိုင်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ခုနကလေးတင် ဒီထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဧည့်

သည် အန်တီကြီး ရောက်မလာ ခင်လေးတင်မှာ ပင် ရုရုနဲ့ ဘိုမတို့ ဟာ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ခရီးတွေကို ဘယ်လိုဆက်ကြရင် ကောင်းမလဲလို့ တိုင်ပင် နေခဲ့ကြတာလေ။

အဘိုး ဆုံးသွားခဲ့တာ ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ။ အသက်ခုနစ်ဆယ် အရွယ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အဘိုးဟာ မဆုံးခင် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ကျော်လောက်အထိတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကားဒရိုင်ဘာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည် ။ ဒီဝင်ငွေနဲ့ ပဲ မြေးမနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရုရုနဲ့ ဘိုမ ကို ကျွေးမွေးကျောင်းထားနိုင်ခဲ့သည် ။ အဘိုး အသက်ခြောက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်မှာ ကား accident တစ်ခုဖြစ်ကာ ခြေသလုံးရိုးကျိုး သွားခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ အဘိုးဟာ ကားဆက်မမောင်းနိုင် တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကနေ အခု အဘိုးဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့ အချိန်အ ထိ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆုံးပါးပြီးခဲ့တဲ့ တိုင်အောင် ခုထိ၊ နောက်ထပ်ခြောက် လလောက် ကြာသည် အထိ ရုရုနဲ့ ဘိုမတို့ မှာ အခြေမပျက်ခဲ့ရပါ။

ခါတိုင်းလိုပဲ လောက်ငရုံလောက်တော့ လူတန်းစေ့ကလေး ဆက်နေ နိုင်ခဲ့တာ။ အရင်က တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမတွေးခေါ်မိတာကို ခုမှ သေချာ ခေါင်းထဲ ပြန်ထည့်ကြည့်မိရင်း အဘိုးက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ပေမယ့် အလုပ်ရှင်က ငါးနှစ်တိုင်တိုင်ဆက်ထောက်ပံ့ထားခဲ့တာမျိုးပဲ နေမှာ ပါ။ အဘိုးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ လူတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ပေးခဲ့တဲ့ “အသုဘကိစ္စအတွက် အကူငွေ” ဆိုတဲ့ ပမာဏဟာ ကျန်ရစ်သူ မြေးမငယ်တစ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ခြောက်လလောက်အထိ ပင် ဆက်လက်ဖူလုံနေစေခဲ့သည် ။

“ဟဲ့ ... ရုရု၊ ဟိုပိုက်ဆံ ကုန်ပြီနော်။ ကုန်ဆို ဒီလကုန်လောက်ဆိုရင် ပဲ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်တော့။ အဲဒါ နင် ဘာဆက်လု

ပ်မှာ လဲဆိုတာ ခုလောက်ကတည်းက စ,စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်တော့”

အဲဒီအဖြစ်ကို ကြုံတွေးပြီး အိပ်မပျော်၊ စားမဝင်ဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ ရှုအဖို့ ဘိုမရဲ့ သတိပေးသံက နားနားကပ်ပြီး ဗုံးခွဲချလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ အဘိုးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလိုဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ မသိနိုင်လို့ သာ စိတ်ညစ်ခြင်းကိုပဲ အဖော်ပြုနေခဲ့ရတာပါ။

“ပိုက်ဆံပမာဏတစ်ခု လက်ထဲ ထုထုထည်ထည်ရှိတုန်း တစ်ခုခု ကြိုတင်စီစဉ်ကြရအောင်”ဆိုပြန်တော့လည်း ငွေကိုင် ဘိုမက “အဲဒီလို စဉ်းစားလို့ ရအောင် နင့်ပိုက်ဆံကဖြင့် စီးပွားရေးကြီးတစ်ခုခု ထလုပ်ရလောက်အောင် များ လို့ လား။ အရှည်လေး ဆက်ဆွဲစားနေနိုင်ဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်ဟာကို”တဲ့ ။

သူက ပိုလည်လည်ဝယ်ဝယ် ချက်ချက်ချာချာရှိလို့ “ငွေကိုင်” လုပ်နေတာဆိုတော့လည်း ရှုက “ဘာတွေကြောင့် ကုန်သွားရတာလဲ” ဆိုတာကို လိုက်မေးမြန်း စာရင်းစစ်နေဖို့ မရှိပါ။ “နင် ... နင်ရော ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားပြီးသားရှိလား” ဆိုတော့ ...

“ငါကတော့ လောလောဆယ်တော့ ငါ့ကို အလိုရှိရှိမရှိရှိ ငါ့အမေအိမ်ပေါ်ကို အတင်းသွားတက်နေမှာ ပေါ့ဟ၊ ဒါပဲရှိတဲ့ ဟာ။ အဲလိုပဲ တွေးထားတယ်”

ဟင် ...ဒါဖြင့် ...။ ရှု စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းအားငယ် စိုးထိတ်သွားလိုက်ရတာဆိုတာ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝတည်းက ဒီအဘိုးနဲ့ သာ အတူနေ အတူကြီးခဲ့ကြတာဆိုပေမယ့် ရှုကသာ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဘိုမကတော့ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်း မသိတဲ့ အဖေရယ်၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြု

သွားတဲ့ အမေရယ်နဲ့ အားကိုးရရမရရ မိစုံဘစုံရှိသေး ဟု တော့ အနည်းဆုံး ပြောနိုင်တာမျိုးပဲ။

ဘိုမရဲ့ အဖေနဲ့ ရုရုရဲ့ အဖေတို့ က အဘိုးရဲ့ သားနှစ်ယောက်ပါ။ ရုရကတော့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့တာမို့ အဘိုးနဲ့ သာ ကြီးခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး၊ ဘိုမကတော့ သူ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးလောက် အရွယ်ရောက်မှ သူ့အမေက နောက်ယောက်ျားနဲ့ လိုက်သွားခဲ့လို့ ဆိုပြီး သူ့အဖေက အဘိုးအိမ်ကိုလာပို့ထားခဲ့တာ။ အဲဒီကတည်းက သူ့အဖေကလည်း ဘယ်ဆီရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားလိုက်တာဆိုတာ ခုထိ သတင်းမရတော့သူပါ။

“နင် ... နင်က ... နင့်အမေနဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်ရှိတာပေါ့နော်”

“ကျွတ် ... ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ။ ငါ့အမေပဲဟာ ။ အဘိုးကတော့ သူ့သမီးမှ မဟုတ်တာ မဆက်သွယ်နဲ့ ပဲ ပြောမှာ ပေါ့။ အဘိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူးဟာ ။ နင်လည်း လိုက်တိုင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ မျက်လုံးကြီး ပြူးမနေစမ်းပါနဲ့ ။ သူ့စကားသာ နားထောင်ခဲ့မိရင် ငါလည်း ခုလိုအချိန်မျိုးကျ နင့်လိုပဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဒုက္ခမရောက်ရပါလား”

ဘိုမ ပြောလိုက်မှ ပင် ရုရမှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပိုလို့ တောင် ဝမ်းနည်းသွားရကာ မျက်ရည်ကြီးတွေ လည်လာမိရတော့တာ။ “အမေ့အိမ်ပဲ အတင်းသွားတက်နေမှာ ပဲ” ဆိုတဲ့ ဘိုမက “နင်ကော လိုက်မလား”လို့ တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့သည် ကိုတော့ ရုရက နားလည်း ပေးနိုင်ပါသည် ။ သူတောင် ဘယ်နှယ်ရှိဦးမည်မသိတာ။ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ရုရကိုပါ ဘယ်လိုလုပ် လောကွတ်လုပ်နိုင်မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် .. ကြီးတော်မြက ...

“မိန်းကလေးတွေ စုနေကြတဲ့ အဆောင်မျိုးကို ပြောင်းနေကြပေါ့ဟဲ့။

ဒီလို အိမ်တစ်ခြမ်းဌားနေတဲ့ လခထက်တော့ အများကြီး သက်သာတာပေါ့။ ပြီးရင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အထည်ချုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ စက်ရုံတစ်ခုခုမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဝင်ကြ။ ငါ လိုက်ရှာဖွေပြောပေးပါ့မယ်။ နယ်က မိန်းကလေးတွေတောင် ဒီလိုပဲ ရန်ကုန်တက် လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေလို့ ဖြစ်နေကြသေးတာ။ နင်တို့ ဆို ကိုယ်ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဖော်လည်း ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်စာပေါင်းသုံးရင် တစ်ယောက်တည်း သုံးနေတာထက်လည်း သက်သာနိုင်တာတွေရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စီစဉ်လိုက်ကြပေါ့”

အဲဒီလိုပြောခဲ့တာကို အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နှင့် “စဉ်းစားဦးမယ်” လောက်ပင် အကြောင်းမပြန်လေတာကိုတော့ ရရက ဘိုမအပေါ် အုံ့သြဝမ်းနည်းရလေသည် ။ သူ့အမေအိမ်ကို (ဟိုကလည်း မခေါ်ဘဲနဲ့ များ) အတင်းသွားတက်နေရမှာ က ရရနဲ့ နှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီ လက်တွဲပြီး ဆက်ရုန်းကြရမှာ ထက် သာမယ်လို့ များ ထင်နေလို့ လား မသိပါ။ ။

အဲဒီလို လိပ်ခဲတင်းတင်းညှိမရ၊ ပြုမရ၊ ပြောမရသေးသည့် အခြေအနေမျိုးမှာ ပဲ အိမ်ရှေ့ကို ဖုတ်သွင်းရထားက ဖြုန်းခနဲ လာဆိုက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ အဘိုးရှိစဉ်ကတည်းက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သော်လည်း ဆက်ထောက်ပံ့ပေးထားဟန်ရှိတဲ့ အဘိုးရဲ့ အလုပ်ရှင်များ ဟာ “ဖေဖေ မှာ သွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ချင်လို့ ” ဆိုပါလား။

ရရရဲ့ စိတ်ထဲမှာ “ဒီတစ်ခါ ထောက်ပံ့ငွေကလေး လုံးလုံးခဲခဲ ရခဲ့ရင်တော့ ဘိုမကို အကုန်ပေးမကိုင်ထားတော့ဘူး။ မျှမျှတတ တစ်ဝက်ခွဲပြီး ငါ ယူကိုင်ထားဦးမှ ” ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြီးမှ ကိုယ့်

အတွေးတွေအတွက် ကိုယ်ပြန်ပြီး အရမ်းရှက်သွားရပါသည်။ ။ မျှော်လင့်တပ်မက်ရာလည်း ကျ၊ စားမာန်ခုတ်ရာလည်း ကျလှတဲ့ အတွေးမျိုးကို ဟိုအန်တီကြီးနဲ့ ဘိုမတို့ ဘယ်လိုမှ မရိပ်မိနိုင်ပါဘူးဟု သေချာနေတဲ့ ကြားကပင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှက်လွန်းလို့ ခေါင်းမဖော်ရဲ။ ခုနကတည်းက ငုံ့ထားပြီးသား ခေါင်းကြီးကို ပိုလို့ ဇွတ်တိုးကာ ထပ်ငုံ့ချလိုက်သည်။ ။

“တို့ ဖေဖေက ပြောသွားတယ်။ ဦးတင်အောင်ဟာ မိဘမဲ့သူ့မြေးကို တော်တော်လေး စိတ်မချ လက်မချနဲ့ နောက်ဆံတင်းရှာတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီသူ့မြေးကို တို့ ကပဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မှာ သွားတယ်။ နို့မို့ ဖေဖေသာ အစောကြီးတည်းက ပြောခဲ့နိုင်ရင် ဦးတင်အောင်ဆုံးသွားကတည်းက တို့ ဒီကိုရောက်လာဖြစ်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကလည်း လေဖြတ်ထားတော့ အဲဒီအချိန်က စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ခုမှ ဆုံးကာနီးကျမှ စကားက တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ ပြန်ပြောလာနိုင်တော့မှ ဖေဖေ အရင်ဆုံးပြောခဲ့တာ အဲဒီအကြောင်းပဲ”

ဘိုမရဲ့ မျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပါသည်။ ။ အန်တီကြီးရဲ့ ပြောစကားထဲမှာ က “မိဘမဲ့မြေး” ဆိုတော့ သူနဲ့ ပဲ မဆိုင်သလိုလို ဖြစ်နေတော့တာ မဟုတ်လား။ သို့သော် ဘိုမက ပျက်ယွင်းသွားသည့် သူ့မျက်နှာသူ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြင်လိုက်ကာ ... “ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ” ဟု စကားထောက်တစ်ခွန်းဆိုရင်း “ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ စောင့်ရှောက်မယ့်သဘောလဲ”ဆိုတာကိုသာ အစွမ်းကုန်ဆက်လက် မျှော်လင့် နားစွင့်ထားသည်။ ။

“မိဘမဲ့ဆိုတော့ အုပ်ထိန်းသူတွေ ဘာတွေလဲ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဟိုအရင်တွေကလို အဝေးကနေ ထောက်ပံ့ပေးနေပြီး ကြည့်ရှုတာထက် တို့ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်အောက်ကိုပဲ ခေါ်ထားလိုက်ဖို့ တို့ က ခုတစ်ထိုင်

တည်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဟင်”ဆိုတဲ့ အသံနှစ်ခုနောက်မှာ ပရိသတ်ထံမှ ကြွက်စီကြွက်စီ အသံတွေလည်း ဆူညံပြီးတော့ ထွက်လာပါသည်။ “မွေး .. မွေးစားမှာ မျိုးလားဟင် .. မမ” ဆိုတဲ့ ဘိုမရဲ့ အသံလေးဟာ တုန်ခါလှုပ်ရှားနေတာအပြင် ကိုယ့်လေနဲ့ ကိုယ် ပြန်သီးပြီး ဆို့နှင့်နှင့်နဲ့ ထွက်တချို့ ပျောက်တချို့လည်း ဖြစ်နေသည်။

“မွေးစားတာထက် စောင့်ရှောက်မှာ ပါ။ ဘဝမှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အထိ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သွားမယ်”

ပရိသတ်ထံမှ နှစ်ထောင်းအားရ၊ အားကျသံတွေ အလျှိုလျှို အသီးသီး ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်ပေါ်လာကြပါသည်။ “ကုသိုလ်ကံများ .. ဆိုးတော့မလိုလိုနဲ့ ကောင်းချက်တော်”ဆိုတဲ့ ကြီးတော်မြရဲ့ မုဒိတာသံ ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ကြီးရဲ့ နောက်မှာ တော့ ထိုအန်တီကြီးက ...

“ဦးတင်အောင်ရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိဘမဲ့မြေးဆိုတာ မင်းပဲလား”

“နှစ်ယောက်ပါ မမ၊ နှစ်ယောက်စလုံးပါပဲ။ ကျွန်မက ဘိုမပါ၊ သူက တော့ ရှာရတဲ့။ နှစ်ယောက်လုံး အဘိုးရဲ့ မြေးအရင်းတွေပါ။ ဘိုမတို့ ချင်းကတော့ တစ်ဝမ်းကွဲတွေတော်ကြပါတယ်”

ရှာရတို့ အတွက် ဇာတိချက်မြှုပ် မဟုတ်လေတဲ့ ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးမှာ “ဘိုမဟာ မိဘမဲ့မဟုတ်” ဆိုတာကို ဝင်ငြင်းနေမယ့်သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ အန်တီကြီးကတော့ သူ စောင့်ရှောက်ရမယ့်သူက သူမှန်း လာသလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလေတာကို မျက်ခုံးလေးတစ်ချက်ပင့်ကာ အံ့သြသွားဟန်တော့ရှိသည်။ သို့သော် ခဏမျှသာပါ။ အဲဒီအဖြစ်ဟာ သူ့အတွက်တော့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိလှတဲ့ ဟန်နဲ့ ...

“နှစ်ယောက်ဆိုလည်း နှစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါဖြင့် မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တို့ ခေါ်သွားပြီး စောင့်ရှောက်မယ့်အကြောင်း ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသိသက်သေ သဘောအဖြစ်လောက်တော့ အကြောင်းကြားရမယ် ထင်တယ်နော်”

“မမ .. ဒါက ကြီးတော်မြတဲ့ ။ ဘိုမတို့ ရပ်ကွက် လူကြီးရဲ့ မိန်းမပါ။ ကြီးတော်မြ အဘက ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ မမက တွေ့ချင်လို့ တဲ့ ခေါ်ပေးဦးလေ”

ဘိုမရဲ့ အမိနဲ့ပေးသံဆန်ဆန် စကားကြောင့် မမအေးခမျာ “အေးပါ ဟဲ့ ...အေး ... အေး”ဟု ခပ်မြန်မြန်လေး အဖြေပေးကာ သူတို့ အိမ်ဘက်ခြမ်းသို့ အပြေးကလေး ပြန်သွားပါသည် ။ ဘိုမကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ လက်ပန်းကျကာနီးဆဲဆဲ ရုတ်တရက်ဘွားခနဲ ရောက်ရှိလာတဲ့ မဏိမေခလာနတ်သမီးလို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကယ်တင်ရှင် အန်တီကြီးနဲ့ ပါးစပ်ပြန်မစေ့နိုင်အောင် စကားဖောင်ဖွဲ့ လက်ဆုံကျလျက်ရှိပါသည် ။

“ဘဝမှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာတဲ့ အထိ”တဲ့။ ဘယ်လောက်များ လှပဆန်ပြားလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲပါလဲ။ ကိုယ်ချည်းသက်သက် ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာဖို့ နေနေ စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အဓိက လိုအပ်ချက်သုံးခု အလျဉ်မီနေဖို့ ကိုတောင်မှ မနည်းကြိုးစားရုန်းကန်ယူရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုးလေ ။

“အဘိုးကတော့ နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပိုသည်းပြီးကွက်ချစ်ပြီး စိတ်မချလက်မချ ရှိနေမယ် မထင်ပါဘူး။ ငါလည်း သူ့မြေးအရင်းကြီးပဲဟာ။ ဟိုအဘိုးကြီးက သေခါနီးမှ စကားပြန်ပြောနိုင်တာဆိုတော့ သူပြောနိုင်တာ အမှတ်ရတာလောက်ကိုပဲ ဘူးလုံးနားမထွင်း မပီမသ

တွေ လျှောက်ပြောသွားတာ နေမှာ ပေါ့။ ငါလည်း ငါ့ကံနဲ့ ငါပဲ။ နင့်ကံကိုမှီပြီး ဆင်ဖြူတော်နားမှာ ကြံလိုက်စုပ်ရမယ့်မိန်းမလို့ နင်ယောင်လို့ များ တောင် ခေါင်းထဲမရောက်မိပါစေနဲ့ ၊ အတူတူချင်းဟာကို တစ်လုံးပို ရှူပြီး မောက်ကြွားမယ်လည်း မကြံနဲ့ ။ ဟုတ်ပြီနော်”

ဘိုမက လူတွေရဲ့ အလစ်မှာ ရုရုကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ သတိပေးသလိုကြိမ်းခဲ့ပါသည် ။ ရုရုမှာ မျက်လုံးပြူးကြီးများ နှင့် သာ “ငါကကော ဘာများ ပြောနေသေးလို့ လဲ” ဆိုတဲ့ စကားမျိုးထက် ဘာမှ ပိုပြီး မပြောတတ်ခဲ့။

★